

INVENTATORUL PERSECUTAT

1. Depistasem un element nou in compozitia flacarii, se stia din tehnologia sticlei de 2 elemente, eu depistasem un al 3-lea element, care avea doar 50 cm lungime din lungimea totala de 5 m a flacarii. Masurand valoarea prin filtre care mi le-am pus eu la punct, folosind aparatura combinata cu monocromie si radiatie totala, atat aparate rusesti cat si germane ce le aveam in dotare, am gasit valori care nu se regaseau in nici o tehnologie.

Am urmarit acel element si interdependenta parametrica cu influentele de rigoare asupra sticlei. I-am comunicat directorului general situatia si i-am cerut aprobarea sa merg urgent pana la Laboratoarele din Sighisoara cu aparatura folosita pentru confruntare, desi erau verificate in termen legal, dar eram surprins eu de valoarea gasita.

Directorul: Davidoni, mergi urgent, dar maine sa-mi fi inapoi, nu am masina sa-ti dau, decat pana la gara, de acolo te descurci. Seful care ma ponta era liber, am anuntat personalul mecanic sef ca sa-i comunice ca merg pana la Sighisoara in delegatie.

La ora 13 am ajuns la Sighisoara, in circa 1 ora am verificat aparatura optica ce o aveam cu mine, era buna, parametrul ce-l gasisem in cuptor era real. Specialistii Gut Carol si Alfred Depner m-au insotit pana la gara, imi erau buni prieteni. La gara am aflat ca nu aveam tren decat seara. Era ora 14-1430. Gut s-a dus la seful statiei, pe care il cunostea. I-a spus: prietenul nostru Davidoni, trebui sa ajunga urgent acasa la Fabrica de Sticlarii Tomesti, gaseste o solutie. Seful statiei CFR: in maxim 30 minute vine un marfar cu carbune care merge la Mintia-Deva. Era iarna, un ger naprasnic, am mers cu marfarul in locomotiva cu mecanicii. De la Mintia am luat o masina de ocazie spre Faget. La ora 21 eram in Fabrica la cuptoare, directorul Schweller, era in fabrica, m-am prezentat la el cu buletinul de verificare si aparatura marcata metrologic. El: Sa nu-mi spui ca ai rezolvat si ca ai fost pana la Sighisoara asa repede. Ai fost cu avionul ? Eu: Nu, am prins un marfar pana la Mintia si de acolo o masina de ocazie.

A doua zi seful care ma ponta a aflat si a venit la mine la birou cu spume la gura: Ba, Ioane, tu unde ai fost ieri. Eu: Cu stirea domnului director general am fost la Sighisoara, a aparut ceva la cuptoare, neasteptat si a trebuit sa verific aparatura optica, dar l-am anuntat pe seful dumneavoastra, ca plec in delegatie.

Nu aveam timp sa ma cramponez de o mentalitate provincialista, chiar analfabetica, dar ma afecta mult pe linie de sanatate.

Nu avea capacitatea sa aprecieze importanta vitala a muncii mele, pe deasupra mai era si secretar de partid pe unele sectii. Eu mi-am continuat cercetarea in problema care am depistat-o solicitand sprijin de la domnii Winkler (82 ani) si fiului sau Winkler Anton, specialisti in termotehnica la CS Resita care au venit cu seful departamentului Termotehnica de la Institutul de Metrologie Timisoara, dl. Wetzler Jozef. Au sosit la Tomesti cu masina lor, o Dacie 1100. era in 1973, eu aveam 23 de ani impliniti. Intreaga conducere a fabricii i-a primit cu mult respect, desi

in problema tehnica pentru care i-am solicitat nu au putut aduce o rezolutie, furnalele mergand pe gaz metan la Resita, iar cuptoarele noastre mergeau pe pacura si elementul din flacara nu exista si la flacara pe gaz metan, dar au adus o confirmare profesionala ca ce am depistat era asa cum am sustinut eu. Solutia tehnica a fost Brevetata, iar acea curba de interdependenta parametrica imi poarta numele.

2. Pana la Revolutie, in fiecare luna, fiecare coordonatpr de metrologie de intreprindere trebuia sa trimita catre Consiliul de Ministri situatia cu numarul aparatelor de masura, verificate si reparate. Actul trebuia sa aibe corespondenta in fisele aparatelor din intreprindere, parafa metrologului autorizat si stampila intreprinderii sub semnatura directorului general sau tehnic.

Directorul economic (batranul) Pragay Attila ma cheama la el la birou, Davidoni, te pregatesti pentru Bucuresti, maine mergi cu minesi cu directorul tehnic Pasare cu trenul, nu mai trimiti prin posta situatiile, le duci personal si iti faci lista cu ce mai ai de rezolvat la Bucuresti. De regula aduceam micromotoare, subansamble electronice de la F.E.A., tranzistori de la C.E.E., termometre etc., de la centrala si depozitul M.I.U. Ambii directori tineau foarte mult la mine si imi apreciau munca si calitatile. Imi tineau si spatele. De regula trenul Rapid Lugoj-Bucuresti parcurgea drumul in 6 ore. La sosire in Bucuresti dl. Pragay imi zice: “Davidoni, in fabrica nu avem timp sa vorbim, as fi vrut ca sa facem 12 ore pana aici nu 6, cu adevarat esti o enciclopedie. Te pregatesti pentru examenul de speciala, ai la dispozitie 1 luna”. Era in 1974. de la Bucuresti m-am intors mai repede cu 1-2 zile decat dansii. Am ajuns la servicii pe la 730, din Lugoj nu am mai prins nici personalul de la ora 5, Rapidul de Bucuresti a ajuns pe la 530, din bucuresti a plecat la 2330. Șeful meu de pontaj ma astepta la poarta, Dumnezeui a lucrat ca sa fie si secretara directorului la poarta dna Montzy, sotia viitorului director comercial Gherghely Francisc.

Seful: Ba, de ce dracu nu ai fost la 6 la servicii, delegatia ai avut-o pana la 22 aseara. De ce ai intarziat.

I-am aratat sacosa cu piese de schimb, diagrame, etc., etc., dar nu s-a putut vorbi cu el.

Secretara, mergand spre birouri cu mine: “Davidoni, mai rezisti, la mine daca ar fi tipat cineva asa, faceam atac de cord”.

Eu: Montzy, asta-i nimica toata din ce fac cu mine.

Dupa 3 zile am fost schimbat din pontajul acelui om, dar m-a persecutat pana a plecat din zona, ori de cate ori a avut ocazia m-a sapat (20 ani), desi din punct de vedere metrologic il gaseam in neregula, sectoarele lui era in subodinea mea. Dar nu i-am facut referat niciodata. L-am iertat de fiecare data.

3. Din mai multe parti au aparut amenintari la adresa mea. Erau vizibile taberele care luptau impotriva conducerii, fara sa vreau ii incurcam pentru ca eu aveam o constiinta foarte profunda fata de colectivitate si stiam ca de corectitudinea mea privind disciplina parametrica, de masurare si tehnologica depindea intreaga productie si salariile muncitorilor. Fabrica mergea in general cu 125% realizari/luna si avea aproximativ 1700 muncitori. In surdina conducerea facea afirmatii – “cat il avem pe Davidoni nu ne este frica de antagonisti”. Prin acte existente si la ora actuala, pastrate, acte legalizate, s-a putut dovedi ca 30-40% din productie depindea de inovatiile, inventiile

mele si a atasamentului meu total. Mai mult ca erau semnate si de acesti antagonisti, peste 42 de factori de raspundere, pe parcursul anilor au confirmat, scris, eficienta aplicarii inventiilor si inovatiilor mele.

Cu toate acestea, un individ, de asemeni periculos, ma ameninta de 3 ori cu otravirea, de fata cu martori, o data in fata sefului de departament de protectia muncii, care imi era ruda dupa sotie, alta data in fata sefului de la electricieni care era fost activist de partid si secretar de partid, acesta imi era prieten si mi-a zis: “Ioane, spune-i sa-si bea el repede otravurile, a treia oara mi-a zis personal”.

Oricum am trecut la idei, pentru ca eu in general ma simteam destul de rau si eram prudent, pentru ca mai mergeau cu totii la cate o bere sau cafea.

4. Intr-o zi m-am trezit cu control din Centrala, din Bucuresti pe liniile de metrologie, 2 electronisti batrani, dl. Grama si inca unul, ii cunosteam, erau condusi direct de dna Ghiga, sefa metrologiei pe Centrala. Cand am fost anuntat, ei erau la un tablou de masurare de la cuptoarele de recoacere. Unul avea un compensator etalon in brate, celalalt cauta in tabelele de valori in milivolti, iar dna Ghica privea la ei neputincioasa. Cand m-a vazut mi-a zis: “Davidoni, am fost chemati sa iti verificam aparatele si parametrii”.

Eu: Pofiti, cu tot dragul.

Am stat vreo 15 minute langa ei, inca nu gaseau coloana de valori din tabele.

Eu: Fiti linistiti. Nu mai cautati. Am 11 termocuple pe lungimea tunelului de recoacere, in punctele care sunt cheie – avem aici 24,350 mV, aici sunt 18,820 mV, la racirea critica 10,500 mV. Dna Ghica: “Stai asa, Davidoni. Ce tu le sti astea din cap”

Eu: Da, dna Ghica, inclusiv cele de la cuptoarele de temperaturi inalte. La optice am 48,110 mV, la platina 10,300 mV pentru zonele de interes si valorile care le urmaresc si le inregistrez, pe diagrame. La toate am corectiile facute periodic dupa temperaturile din mediu si factorul K. Factorul K este pentru fiecare tip de termocuplu altul.

Eu: Dna Ghica, sunt si tablourile mari cu 10-15 aparate fiecare, notati-va in agenda, acum, aici, valorile care vi le spun eu si seriile de la fiecare aparat, dupa care mergeti cu dansii si verificati. De asemeni luati seriile de la sublerele de la CTC din schimbul asta si va spun numele fiecarei persoane si confruntam cu fisele a.m.c. individuale. Dna Ghica, cu mana dansei a inchis compensatorul din bratele dlui Grama, a inchis cartea cu tabele, m-a luat de mana si a zis: Hai sa-ti vad fisele a.m.c. Aveam 1024 fise, la zi. Verifica prin sondaj aparatura din diferite domenii de masurare.

Dna Ghica: “Mai, davidoni, hai sa mergem toti 4 la directorul tau, Directorul general era dl. Pasare. Ne primeste”.

Dna Ghica: “Dle director, la ce ne-ati chemat aici. Davidoni stie din cap valorile, in milivolti cu 3 zecimale, iar noi nu le gaseam cu tabelele in mana”.

Directorul, radea: “Pai nu eu v-am chemat “prieteni lui”. Eu stiu ce poate Davidoni. De asta il tin in acest sector si-l platesc dublu si-i dau prime de export si de inovare”.

Am ramas prieten cu dansii. I-am mai vizitat la Bucuresti.

5. Eu mi-am continuat munca atat de metrologie cat si de inovare.

Lucram la una din vanele mari de topit sticla care urma sa ii incep temperarea pentru pornire. Temperarea se realiza dupa o inovatie de a mea. Ma straduiam singur sa zidesc un cuptoras auxiliar de pornire, samotorii lucrau intr-o alta zona a instalatiei. Eram contracronometru, era in jur de ora 10-1030, si la 12 trebuia sa intram in diagrama. Eram plin de samota pe maini si halat. Vine portarul dupa mine sa merg urgent la poarta. Merg, asa plin de samota, spalandu-ma fugitiv doar pe maini. La poarta vad masina Inspectoratului de Metrologie, o Volga alba, in ea toata conducerea Institutului si a Inspectoratului, era dir. Gardner, seful Departamentului Termotehnic dl. Wetzler, Inspectorul pentru zona de Vest (pe 4 judete – Timis, Caras, Arad, Hunedoara) dl. Smeikol si inspectorul pentru capacitati, mase, i.s.c.i.r., dl. Cazacu. Dau mana cu ei. Erau 10 ani de cand imi coordonau munca de metrolog pas cu pas. Eram ca un copil al lor. Dl. Cazacu ! “Davidoni, ce-i cu tine, esti si zidar in fabrica asta”. Eu: “Cand sunt interventii urgente la cuptoare, da, dar acum am primit un nou certificat de inovatie pentru temperarea cuptoarelor la care am aplicat niste cuptorase auxiliare cu incalzire indirecta pentru a mentine parametri cu acuratete si se elimina riscul de explozie si de fisurare a blocurilor refractare”.

Dl. Cazacu: “Hai sa mergem si noi sa vedem ce faci”. AM mers alaturi de ei pana la cuptorul in cauza. Au stat langa mine pana am terminat cuptorasul auxiliar si am pornit injectoarele, dupa care am predat fochistilor sarcina de mentinere a temperaturilor dupa diagrama calculata si stabilita de mine. Dupa care am plecat la mine in laboratorul de metrologie. Ma fascina mersul cadentat, inconfundabil al dir. Garder si dlui Wetzler, eu cu dl. Smeikol mai mici – 174 cm, dansii 185-190 cm. Eu un copil pe langa ei. Am ajuns la mine la birou. Dl. Cazacu: “Davidoni, am fost chemati sa te amendam. Nu ai rezervoarele de combustibil verificate”.

Eu: “Imi pare rau dle inspector, sunt verificate la termen, conform Legii Metrologiei. Am avut echipa de la Otopeni aici, autorizatii in rezervoare de benzina si combustibili. Aveti aici buletinele de verificare si fisele de calibrare, iar pe rezervoare exista marca poansonata”. Am mers in depozitul de lubrefianti, unde aveam rezervoarele cu capacitati intre 5 si 200 t. Am verificat fiecare marca batuta, in parte. Noi consumam la acea data – 1978 circa 700-800 t.c.c./luna. Mergeau 3 cuptoare mari si aproximativ 10 mici. Aveam o productie de 20.000 buc pahare, vase/zi.

S-a facut procesul de constatare al controlului si am intrat la dir. gen. Pasare la semnat si concluzii finale, in birou era si dir. comercial dl. Seculici, un om deosebit, ma aprecia foarte mult.

Directorul metrologic Gardner: “L-am verificat pe Davidoni, i-am verificat sectorul lui de activitate, inclusiv domeniul pentru care am fost chemati, din punct de vedere metrologic nu i-am gasit abateri de la legislatia metrologiei. Eu nu-l pot amenda pe acest om. Are aparatura multa, cu o evidenta buna, la zi. Si in teren este verificata in termenele legale. Noi avem multe intreprinderi in aceste 4 judete care ne sunt arondate, in general exista intre 1000-1500 a.m.c./unitate, dar toti au de la 7 oameni in sus, avem unitate care au 20 de oameni, pentru fiecare domeniu de masurare

cate un reparator si cate un verificator. Acest om trebuie ocrotit si ajutat, mai ales ca are atatea inovatii si inventii, chiar si in domeniul metrologiei.

Dir. Seculici: “Davidoni nu a facut multe pentru noi, ci foarte, foarte multe lucruri bune. Este mana noastra dreapta. Este un sector acoperit si nu trebuie sa-l impingem de la spate sa rezolve ceva. Este de initiativa si un bun profesionist chiar daca are doar 28 de ani, langa aparate si cupatoare a crescut de copil”.

Peste ani multi, dl. insp. Cazacu imi spunea: “ionica, n-am sa uit niciodata cu cat suflet lucrai atunci la acel cuptor, tu nici nu sti cat ai fost si esti de pazit. Eu am copilarit cu colonelul Bentze si mi-a spus lucruri asa de minunate de inventiile tale si de munca ta, eu stiind acest lucru pentru ca de 30 de ani te-am coordonat noi”.

Sanatatea mea era tot mai subreda, mereu trebuia sa iau calciu pentru spasmofilie si distonocalm, frecvent faceam extrasistole.

De prin 1973 aveam masina, un Fiat, in zona erau 3 masini, a mea, un sculier matriter, Denny Furisch si dir. Schweller. Benzina era la discretie, soferii ma imbiau cu benzina fara bani, eu le reparam ceasuri, aparate de radio, televizoare in schimb.

Dupa cativa ani am vandut-o si mi-am cumparat un ARO 10 (prin ~80), imi era necesar pentru ca directorii ma luau cu ei pe munte, adesea la Cabana Caprioru – M-tii Rusca, unde ne intalneau cu cei de la Nadrag – dir. Șerban, Furior, Voda, ori in zonele in care construisem eu turbine hidraulice pentru curent, in Valea Șasa – Poieni, sau la Cabana parintilor unde aveam Instalatia Eoliana, unde convorbirile dintre ei si bunicul meu continuau ore intregi. Imi amintesc cand bunicul a zis: “Am auzit ca nepotul meu are dusmani la serviciu”. Dir. Pasare: “Da, are dar nu il lasam singur”.

Bunicul: “Abia acum are valoare, cine nu are dusmani nu-i face pielea doi bani, cu cat dusmanii sunt mai mari, cu atat ti-e valoarea mai mare. In viata sa te pazesti de oamenii cu fizionomia “X”... (ne-a descris fizionomia respectiva) acei oameni pe mine mult m-au sapat, dar prin munca cinstita i-am invins. Intradevar toti cei care ma sapau, asa erau, si confirmase si dl. Pasare acest lucru, ca si pe el asemeni oameni il loveau pe la spate”. Bunicul avea 81, era spirt. El a fost 35 de ani padurar si brigadier, iar 25 de ani secretar de partid la ocolul Silvic Cosava. A fost un om atat de cinstit ca ma enerva, i-am reprosat ca de ce nu a facut si el avere din padure – ca brigadierul X, padurarul Y, etc. El mi-a raspuns: “Eu nu am pus apa si soare la copacii din padure ca sa merg sa-i fur, uita-te la X, Y, Z, la 2-3 ani de la pesnionare au murit, o parte nu au urmasi, iar altii si-au lasat copiii in rotile, handicapati. Sa iei seama, ca nici tu sa nu duci in casa ta si la copiii rai lucruri care nu iti apartin sau lucruri pe care nu ai pus sudoare cinstita sa le obtii, iar la servicii de unde duci paine pe masa pentru copiii tai sa-ti dai si sufletul pentru el, indiferent ce dusmani ai. Dumnezeu nu te va lasa singur in lupta”.

– Aceasi optica o avea si mama mea Eva, ma vedea topindu-ma, ea de ani buni umbla imbracata in negru, o intrebam de ce poarta haine negre si-mi spunea: “Dragul mami, sunt batrana”, dar avea doar vreo 55 de ani, ea stia ceva de mine ceea ce eu inca nu stiam, dar imi spunea mereu: “sa-ti conduci serviciul in asa fel incat sa fi sigur ca Lui Dumnezeu ii place de sufletul care-l pui

in joc cand faci un lucru, sa-l vezi langa tine pe El, sa nu astepti recunostinta de la nici un om, pentru ca nu va veni, truda este rasplatita doar de Dumnezeu prin ce nu te astepti si nu te va lasa in lipsuri. Iti iubesti asa demutl copiii si nevasta, toata lumea imi spunea lucrul asta, ei sunt ca un soare pentru tine, sa ai grija sa nu le duci in casa mancare sau alte lucruri pentru care nu ai muncit cinstit”.

– Aveam obiceiul ca in fiecare primavara sa altoiesc si sa plantez 3 pomi (minim) pe mosia parinteasca care dainuia din 1752, scosesem de la Arhivele nationale arborele genealogic (David – 1752, Maxim – 1790, Toma – 1820, Șofroni – 1850, Petru – 1876, Petru – 1905, Finut – 1926, Ioan – 1949, Ciprian – 1977) plecand cu masina spre parinti am uitat sa i-au ceara de acasa si am intrat la Manastirea Izvorul lui Miron care este in drumul meu, si am cerut la maicuta Sebastiana niste bucati de lumanari, adunate din cele arse, maicuta mi-a dat cu bucurie (era prietena cu mama si cu bunicul, dansa a fost sotia unui sef de ocol care a decedat de tanar si a hotarat sa se retraga pentru restul vietii in manastire) mama m-a intrebat de unde am lumanarile, i-am spus ca le-am cerut de la maicuta Sebastiana. Mama: “Sa nu le folosesti la altoit, sa nu te uiti la ce zic maicutele de la manastire, sa te uiti la lacrimile care s-au stors la aceste lumanari, cand au fost puse sa arda. Tu sa iei niste lut de langa cabana, pui o lingura de apa sfintita pe el si o lacrima in numele Lui Dumnezeu si se va prinde altoiul”. A trebuit sa fac asa. Lumanarile le-am dus inapoi la manastire la maicuta, seara cand m-am intors acasa.

6. La servicii, au continuat sa ma foloseasca drept tinta intr-un poligon de tragere, stiam persoanele care se ocupau de asemenea lucruri, dar nu am reactionat niciodata altfel decat prin munca de profesionist, dovedindu-le cat sunt ei de mici. Au recurs la Securitate. M-am trezit in birou cu dl. Colonel Bentze, avea in mana o hartiuta cu niste serii de aparate, el: “Mai, Davidoni, hai arata-mi unde ai aceste manometre si fisele lor cu datele cand le-ia verificat”. M-a dus direct la tinta, la un distribuitor de pacura unde aveam 2 manometre, unul avea robinet pentru demontare si unul era direct pe conducta, fara robinet. Dl. Col.: “Davidoni spunemi cum ai verificat acest manometru daca nu poate fi demontat”.

Dle colonel, unitatea lucreaza cu foc continuu, stiti acest lucru, conducta aceasta vine direct de la pompa centrala de pacura, nu au pus de la inceput robinet si nu poate fi oprita instalatia, dar eu am pus alt manometru in paralel pe acest robinet de unde se alimentea cuptorul cu creuzete, la care unitatea a renuntat, se alimenteaza din acelasi distribuitor si acest manometru si conform fizicii, intr-un recipient presiunea este uniforma pe toata suprafata, deci ambele aparate primesc aceeasi presiune si indica la fel. Conducta are cel putin in 10 puncte manometre, montate la fiecare ramificatie catre injectoare, toate indica aceeasi presiune si sunt verificate frecvent de mine, sunt autorizat si am pompa si etaloane pentru acest lucru. Verificati sigiliu de pe ele, iar la manometru in cauza, i-am montat mecanism – clemaliera, nou, in interior, deci este nou si bun.

“Davidoni, stiu ca ti-ai facut pistol si s-a spart teava si v-ati lovit voi, erati copii de 16-17 ani, eu iti dau mana libera sa faci tot ce-ti trece prin minte pusti, rachete, dar nu le folosesti, le pui la dispozitia tarii”.

Eu: Dle colonel acel pistol s-a spart ca a umplut cineva teava cu pamant, il foloseam doar de Craciun si anul nou. Dar nu-l foloseam cu gloante, am fost amendati atunci si am incheiat acest

capitol, desi am 3 arme in casa ale parintilor mei, o carabina de serviciu, un drilling ale lui tata care este padurar, si una de vanatoare a bunicului, dar pe mine nu ma pasioneaza.

Dl. col. “Davidoni fa in alte domenii orice inventie doresti pentru unitate si pentru tara”.

Cel putin 1 data la un trimestru venea in control la mine, dar intrebarea de baza era “Ce ai mai facut nou pentru tara”.

7. La scurt timp 1980, mi-a sosit un control cu specialisti din 3 judete si un reprezentant din Bucuresti, dl. Petzy – seful metrologiei Resita, dl. Avram seful Metrologiei, un mare expert in a.m.c., inspectorul Judetean Timis dl. Smei Kal si dl. Ştregar, consilierul ministrului Buzoianu. Am fost chemat la poarta, nu-i cunosteam pe 3 din ei, s-au prezentat, dupa care dl. Petzy mi-a zis: “tu esti metrologul fabricii”

Eu: Da.

Dl. Petzy: “In momentul acesta imi dai cheile de la magazia de a.m.c., de la laboratorul de metrologie si de la seiful de metale pretioase si termocuple de platina. 3 zile aceste chei raman la mine, poti sa pleci acasa daca vrei sau ramai cu noi, dar nu mai intri singur in laboratorul de metrologie. Ţi-e clar, ai avut controale care nu ti-au gasit nimic, noi am fost chemati sa-ti gasim nod in papura si ti-l vom gasi”.

Eu: Dle inspector daca veti gasi cea mai mica problema tehnico-metrologica si care ar putea afecta in vreun fel s-au altul procesul tehnologic al unitatii eu imi dau foc in mijlocul fabricii. Dupa 3 zile eram cu totii la directorul Pasare in birou pentru semnarea actului de constatare. Un exemplu a ramas la mine, il pastrez si acum (2010). Au fost verificate aparatele de pe toate sectiile cu fisele individuale in fata. Nu au gasit nimic. Nu stiu ce au cu Davidoni. (In birou era si directorul comercial si directorul economic).

Directorul general Pasare: “Va spun eu Davidoni a fost plecat in concediu de odihna si medical, ca el nu are limite, munceste pana cade pe branci, ca orice inventator si l-am dus la cei mai buni medici din Timisoara, la prof. cardiolog Streianu, la dr. Lupu dir. Spitalul de copii, dar care este prieten si cu familia lui, dir. Ion Spitalul Victor Babes si cea mai buna parapsiholog din Timisoara cu care face 1 data pe saptamana tehnici Schultz pentru mentinere in forma. Intre timp s-a stricat calitatea pastei de sticla, cuptoarele trebuiau reglate 1-2 ori pe luna, dupa timpul de afara si alti factori neprevazuti. Am maistrii, tehnicieni in tehnica sticlei, ingineri tehnologi in sticla, nu au putut sa redreseze situatia. S-au dus la B.D.S. i-au luat toata documentatia tehnica secreta a lui Davidoni cu toate inventiile si inovatiile cu descrierile despre reglarea cuptoarelor si a parametrilor, am aflat de lucrul acesta si le-am dat ragaz numai sa rezolve ceva, noi avand 94% export SUA, GERMANIA, CANADA, CHINA, unde avem termene exacte de livrare. Am avut pierderi de 80-90% la unele guri de lucru si pe ansamblu de 70%. Sticla era numai material refractar in ea. L-am chemat pe Davidoni din concediu, in 2 zile a redresat sticla si am ajuns rapid la 120% productie. I-am chemat pe toti aici in birou, i-au dat documentatia inapoi lui Davidoni si i-am intregat: “Mai, voi ce ati invatat de la prof. Spiridon, Balta, Moraru, Contrea (somitati in manuale de tehnologia sticlei) la scolile de maistrii si facultati. Dar nici sa puneti in aplicare descrierea lui Davidoni nu stiti. Voi stiti ca Winkler patronul fabricii il platea pe batranul Furis, il

stiti cu totii, cu 10 salarii de maistru in guldeni aur. Voi stiti ca pana s-a experimentat Davidoni in aceasta tehnica plateam pe ing. Petru si pe Spiridon cu 10 salarii de specialist la fiecare reglare de cuptoare si cu acea reglare puteam face export doar pe 4 guri din 9, pe 5 faceam marfa de intern, ca nu corespundea si vine Davidoni si breveteaza o solutie tehnica care realizeaza sticla de export pe toate 9 guri de lucru. Cat merita omul asta sa-i dau, daca ne-ar cere la fiecare interventie 10 salarii ori 3 cuptoare. Ce ati zice, eu asa as face in locul lui ?

Domnilor inspectori, m-am hotarat ca la primul control care il mai aduc impotriva lui Davidoni sa-i dau afara din fabrica sau sa-i bag in puscarie pentru impiedicarea procesului de inovare si franarea realizarii productiei pentru export. Exista o asemenea legislatie. Noi avem nevoie de profesionalismul lui Davidoni in fabrica si de zecile de inovatii si inventii ale lui.

Dir. Pasare: Davidoni, ai masina in parcare la poarta ?”

Eu: Da.

Dir. Pasare: “Mergi cu domnii inspectori sa-ti vada microncentrala Hidro si Eoliana din Valea Șasa si din Farasesti de la Cabana parintilor tai”

Privind spre inspectori: Va rog sa mergeti sa vedeti ce a putut face acest om, acum 10 ani si functioneaza si azi. Ambele au fost brevetate. La Centrala hidro, dupa ce tot mi-au fost furate ba dinam, ba acumulatorii cu care asiguram excitatia generatorului, ba excitatorul (pe post de excitator am folosit un motoras de tramvai) in final am reusit sa amplific curentul remanent din generatorul mare. Am primit brevet de inventie pentru solutia aplicata. Dl. inspector Ștregar, consilierul ministrului Buzoianu, a ramas atat de impresionat incat l-a convins pe ministru Buzoianu ministrul metrologiei sa ma cunoasca personal. Am ajuns in Bucuresti – dupa orele de lucru, nu l-am mai prins pe dl. ministru la birou, a fost anuntat telefoni ca am ajuns, a dat dispozitie sa fiu adus cu masina la dansul acasa, sotia dansului ne-a facut mancare proaspata. Am plecat de la dansul dupa 3-4 ore. Cu dl. inginer Ștregar am ramas prieteni pana a plecat in Canada cu familia, prin 2005.

Din punct de vedere medical imi continuau tratamentul dar imi tineau si serviciul. Starea mea de sanatate nu se imbunatatea. Dr. Lupu, director de spital, dar si speolog, cunostea bine toata zona noastra, adesea ma tinea cu familia la el acasa, am dormit de multe ori la el acasa. Imi spunea: “Ionica, la tine trebuie sa fie ceva si pe fizic, chiar daca nu ai nici o durere in corp”. A mers personal cu mine la mai multi medici din discipline diferite, inclusiv la Spitalul Militar din Timisoara. Aici batranul colonel Jianu, medic internist cand m-a vzut mi-a zis: “tinere esti intoxicat cu mercur si plumb, te voi trata eu”. Am mers la un laborator specific, mi-au facut analizele necesare si intradevar aveam concentratia de doua ori mai mare decat cea admisa. Pe langa aceasta mi se depisteaza si o bronsita veche la plamani, desi nu tuseam, era ascunsa. Urmez tratament pentru ambele, dar nu aveam rabdare de a sta mai mult de 3-4 zile intr-un spital. Toti medicii si-au adus un aport fantastic de a ma ajuta. Aveam un pat rezervat la Spitalul Victor Babes, Directorul Ion se ocupa personal de mine, un pat la Judetean, in salonul 802, salonul in care era periodic internat Mitropolitul Cornean, dl. prof. Dr. Streian, cardiolog era din zona noastra, ma stia de multi ani, la Spitalul din Lugoj aveam un pat rezervat, dir. Spitalului dr. Dragila, cand eram in spital in fiecare zi venea la mine impreuna cu doctorita de sectie. Dansul a fost medic in comuna mea mai bine de

10 ani, prin anii '50-'60 era foarte bun prieten cu parintii mei si cu bunicul, mereu ma intreba de ei, in casa noastra a mancat de nenumarate ori, parintii mei la capitolul acesta erau de nota 10. Șefu de sectie mi-a spus ca dir. Dragila a afirmat ca pentru el eu eram atat de important ca sa ma vada pus pe picioare cat ceilalti 200-300 pacienti din spital la un loc.

Parapsiholoaga Debrozensky, ma dusese pana pe culmile superioare ale Schultz-ului, se instalase culoarea violeta in meditatie, cand sa stabilizez acest lucru impreuna cu dansa, a plecat in Germania definitiv (1979), la o clinica din Koln. Am suferit mult. In fabrica luase foc un cuptor de sticla.

Eu nu am stiut atunci acest lucru, medicii timp de 1 luna sau 2, nu m-au lasat sa merg in Tomesti si nici nu mi-au spus, desi promisera adresa de la conducerea fabricii pentru a ma lasa 2-3 zile pentru rezolvarea situatiei.

Dupa tratament, mercurul in sange mi-a fost redus cu mult sub jumatate si starea plamanilor era rezolvata, dar am facut o alergie la unul din medicamente si starea pe general continua sa fie instabila. Mi s-a intrerupt tratamentul si am facut cateva cure Alpine de cate 10-15 zile.

Divinitatea intervine. Mama nu mai era in negru. Invinsese. Mari asceti romani ma iau sub ocrotirea lor. Mi-am continuat serviciul cu brio si munca inventiva, mi-am dus-o cu mai mult elan. Ma simteam bine.

Pana la Revolutie, ~ 10 ani totul a decurs bine.

Antagonistii mi-au fost inlaturati, unii avansati, dar pe linii care nu ma afectau, altii au plecat la alte institutii, in alte profesii. Intreprinderea mergea foarte bine.

8. Dar lucurile nu s-au oprit aici. Antagonistii vazand ca pe linie tehnica nu pot sa ma inlature pentru a da cu conducerea jos, au recurs la cea mai oribila actiune, au adus control din Curtea de Control al Statului care era in subordinea Elenei Ceausescu. Inspectorul Filimon, recunoscut de toata lumea ca "spaima directorilor", mi-a fost adus pentru o saptamana in control. Era cunoscut ca duritate, extrem de inteligent si incoruptibil.

A sosit la mine in birou cu o lista intreaga de actiuni ale mele care le-am rezolvat pentru binele fabricii si realizarea multor inventii si inovatii, fara acte de provenienta a materialelor.

dl. insp. Filimon: Davidoni te-am prins. Ai adus din Bucuresti 4 sublere din import de 500 mm. Ce-ai facut cu ele ?

Eu: dle inspector, ne uitam in registrul a.m.c.-urilor si in fise. Unul este in sectia sortare cuptoare, unul la sectia slaif, unul in sectia de gravura export si unul aici pe raft ca rezerva si etalon, desi din acele sublere am folosit doar vernierele, restul le-am realizat eu si am obtinut o inovatie care a anulat toate reclamatii de export privind cotele la produse, inovatia = subler de trasaj, avand mai multe functii tehnice in procesul de productie si aduce mari beneficii fabricii noastre. Priviti certificatul de Inovatie. Am mers impreuna prin sectii si a fost verificata veridicitatea evidentei.

Dl. inspector: “Davidoni, puteai sa le duci acasa ca nimeni nu stia de ele pana au fost vazute aici. Le-ai luat de la depozitul “x””

Eu: Da, le-am vazut, le-am studiat acolo in depozit si directorul m-a intrebat daca pot sa le dau vreo utilizare sa le iau ca erau acolo de 10 ani, nu venise nimeni dupa ele, si urma sa fie aruncate. In clipa aceea mi-a venit ideea cu posibilitatea realizarii unui dispozitiv mai complet. Dansul mi-a verificat in fiecare zi de pe la ora 9 pana dupa masa pe la 17-18, nenumarate instalatii, a.m.c., dispozitive, dar nu a gasit nimic de incriminat. Dansul a ramas socat de cate lucruri am rezolvat pe cont propriu pentru modernizarea fluxului tehnologic.

Nu mi-a fost teama de loc, dar mi-a fost scarba de lucrurile josnice la care s-au pretat antagonistii, fiind nevoit sa rad cu ei, sa dau mana cu ei, sa le spun bancuri, aveam bancul zilei, care-l spuneam de la portar pana la secretara, sa-i duc cu masina daca aveau nevoie, sa le repar un ceas, un aparat de radio, un televizor si sa ma prefac ca nu stiu ce fac ei din umbra.

– Dl. inspector Filimon: Davidoni, hai la directorul tau. Ma tinea tot timpul dupa cap. Am ajuns la secretariat. A fost anuntat dir. Pasare la care in birou intamplator era dir. gen. Bloter de la I.C.M. Resita, prieten bun cu mine si cu dl. Pasare, ne-a ajutat mult in realizarea multor lucrari in fabrica, cu diverse materiale

– Dl. insp. Filimon: dle. Dir. Pasare, Davidoni este un bulgare de aur pentru fabrica dvs. Tot ce scrie pe aceste hartii este adevarat, dar le-am gasut in fabrica nu la el acasa, desi am fost si la el acasa, dar nu are palate. Daca ar fi la un patron si masa de birou i-ar fi placuta cu aur.

– Dir. Pasare: Asta-i doar o mica parte din ce face pentru noi. Acest om nu cunoaste cuvantul NU cand e vorba de fabrica. In situatii extreme si nu o data s-a intamplat acest lucru, sa ramanem fara combustibili sau sa nu avem masina la dispozitie pentru muncitori sambata, duminica pentru un delegat de dus la gara, il folosim pe el cu masina lui. Și ce-i mai important e un bun specialist in tehnica cuptoarelor. Peste tot este cate un om care le face pe toate cu atasament total, la noi este acest om.

– Dir. Bloter: Pasare, depinde economia unei unitati de un asemenea om ? Depinde. Și noi am avut un asemenea specialist, dar la prima jignire ce i s-a adus a plecat in Germania pentru o prima de 10.000 DM de la prima inovatie si un salariu de 3000 DM. Un asemenea om nu il formezi intr-o zi si nici nu-l gasesti la poarta gata format.

– Dl. Pasare: Intrebati-l pe Davidoni de cate ori a avut si el ocazia sa plece. Acum cateva luni au plecat 20 de tineri intr-un Trailer pana in Italia ti de acolo in SUA. Imbarcarea a fost la 15 km de aici. Au plecat cativa si din comuna noastra. Taxa a fost 4000 lei. Davidoni a avut bani, dar nu a plecat. A avut si alte ocazii.

Dupa acest control mi s-a facut curatenie in cale si 10-14 ani nu am mai avut probleme cu antagonistii.

In 1981. A fost organizat la Sighisoara un simpozion National al Metrologiei si inovarii, prezidat de Șefa Tehnicului pe M.I.U. care era nepoata Elenei Ceausescu. Dl. Pintea metrologul sef al SC Faianta Sighisoara a deschis simpozionul (actual plecat cu familia si cele 2 fiice,

metrologi, in Canada), dupa care a luat cuvantul Șefa Tehnicului din MIU incepand cu afirmatia: “Printre noi se afla si un vlastar al scolii de metrologie din Sighisoara, care prin inovatiile si inventiile sale face cinste acestei scoli. Toti invitatii si-au intors capul spre mine, eu eram in ultimul rand, ca de obicei, niciodata nu mi-au placut “sedintele”, eu la randul meu mi-am intors capul in spate. Șefa Tehnicului: dle Davidoni, de dvs. este vorba, stim cu totii ca aveti probleme cu antagonistii si ignorantii in unitatea dvs., sa nu va fie frica, sa mergeti inainte si cand nu mai puteti si nu mai puteti va rog sa apelati la noi. A urmat prezentarile lucrarilor tehnice realizate de mine si de altii specialisti, dupa care s-a luat masa, muzica, dans. Se apropia ora la care aveam tren. Era 20 noiembrie, zapada, frig. Șefa Tehnicului din MIU, m-a condus personal la gara, stand cu mine pana la sosirea trenului. Am fost surprins de atentia acordata, atunci am aflat ca Elena si Nicolae Ceausescu stiau de intreaga mea activitate de inovare, probabil prin insp. Filimon. Fiecare inovatie mi-a fost platita cu cate 3 salarii de specialist. Luam si 20.000 lei odata.

In urmatorii ani am mai realizat zeci de solutii tehnice si inovatii pentru unitate in liniste si colaborare colectiva.

Iadul cu adevarat a venit dupa Revolutie.

Anuntul la radio a cazului Milea, a adus o tacere de mormant prin birouri, ateliere. Șefi, prieteni buni erau consternati.

In fata fabricii, la cateva zile de la evenimentele de la Timisoara a sosit o persoana care invita tinerii sa mearga la Timisoara pentru a infrunta TAB-urile. Lucrurile au fost mai complicate, dar dir. tehnic ing. Codru, singurul din conducere care era in acele momente in Tomesti, ceilalti directori erau plecati in delagatii, a reusit sa aplaneze in buna parte lucrurile. Lumea era adunata in fata fabricii. A fost adusa o masa in sosea pe care dl. Codru s-a urcat si a facut apel la calm.

– “Oameni buni, suntem in Revolutie, dar sa aveti grija sa nu va apucati sa spargeti ceva in fabrica sau sa dati foc la ceva, aici avem munca noastra si a parintilor, de aici ne castigam painea pentru copiii nostrii, nu v-a lipsit nimic si nu va lipseste nimic, fabrica merge bine, avem comenzi, iar comuna e bine aprovizionata cu alimente pentru noi toti. Sa va manifestati civilizati”.

A coborat de pe masa si a plecat la birou.

Seara am vazut topoare infipte in masa de la poarta, intamplator eram la poarta cu ofitera de servicii. Erau vizati cativa sefi. Totusi fabrica a continuat sa mearga bine, cu 125% productie cateva luni.

Au inceput adunarile generale pentru alegeri de lideri sindicali. Eram in sala cu alti 200-300 de salariati. La prezidiu s-au unit vreo 10 viitori lideri de schimb, sectie fabrica, langa mine era un subaltern, termotehnicianul Egon, vazand ce oameni s-au adunat la masa mi-a zis: “Ioane, daca astia ajung sa conduca fabrica ne-a batut Dumnezeu ca o vor opri. De maine mergem la sarbi si intr-un an ne adunam bani si plecam in Germania amandoi si in timp ne ducem si copiii”. Și el avea tot 3 copii.

Eu nu am putut lua hotararea, dar el a luat-o si intr-un an a fost plecat in Germania, unde lucreaza si acum (2010).

Acei oameni au ajuns lideri si au inceput grevele. Au fost schimbati directorii si cei mai buni sefi de sectie, au fost dati afara din fabrica, inclusiv dir. Pasare.

Dir. Pasare si alti sefi devotati imi sugeraseră imediat după Revoluție să stau cât mai mult pe lângă cuptoare, existând pericolul de a le dinamita cineva sau să le incendieze. Eram și eu în tensiune văzând persoane care până la Revoluție aveau coloana vertebrală, iar după Revoluție se înhataseră la furturi incredibile de produse din fabrică. Dir. Pasare a confirmat în ședință că din 100 vagoane marfă de export 50 se furau, iar din cea de intern 90%. Fabrica fiind energofagă nu și mai putea plăti combustibilul. Intrase în datorii la Banca, salariile întârziău, sticlarii buni au început să plece în Germania, Polonia, Cehia, Ungaria, la alte fabrici de sticlărie, unde se câștiga între 1000-2000 DM/lună, noi aveam 50 DM/lună. S-a produs un dezechilibru în producție, reduceri de personal, etc

Eu aveam deja chemări ferme oficiale pentru Germania de la fostul meu șef de Metrologie dl. Wetzler care plecase înainte de Revoluție. Venise o blondă din SUA la mine acasă, mi-a dat 3 ore de gândire; – dl. Ioan, până mâncă cu soția dvs. și cu copiii va gândiți, dimineața suntem la București la Aeroport, eu rezolv totul, iar într-un an va duce și familia în State. Am nevoie de 6 luni de gândire, să vad ce se va alege de fabrică. Dir. gen. era acum dl. Seculici. Aflase că am oferte de a pleca din țară și imi aproba mai multe contracte pentru invenții și inovații, negociasem ½ salariu/invenție/lună, dar s-au opus sindicatele să-mi fie plătite. Eu am continuat să deservesc cu atașament întregul flux tehnologic, realizând practic încă 10-15 inovații. Sindicatele îl dau afară și pe dir. seculici. Eu m-am întâlnit pe stradă cu liderul de sindicat și i-am spus: Ai grijă pe cine aduci director ca voi veți opri fabrică care a rezistat 200 de ani.

El m-a luat de guler și mi-a zis: ”dacă nu ești cu noi ca să curățăm fabrică, dam și cu tine afară”. Eu: “vezi că eu am unde să plec, dar fără sticlă curată, fără export, fabrică o veți opri și voi nu știți de ce Restal ia marfă de la noi, ori eu știu, la fel și ceilalți clienți care îi avem”. Fabrică a ajuns în pragul închiderii era prin 1994. Este adus dir. Pasare înapoi. El condiționează: “Dacă Davidoni mai e în fabrică vin director și dacă nu, nu vin”. Un lider de sindicat din Tesa vine și imi spune acest lucru. Pasare este adus în fabrică și sunt chemați câțiva sefi și lideri, în prezența mea la dansul în birou, face afirmația: “Am condiționat ca Davidoni să mai fie în fabrică, pentru că e singurul care nu s-a raliat turmei și și-a văzut de servicii, priviți-i pasaportul, nu are nici o stampilă pe el, deși îl are din 1990, ori voi ați umplut 2 pasapoarte/an. Davidoni, imi aduci o sentință și primești banii de pe contractele cu invenții, dar nu mă lasi singur și vom redresa fabrică, iar voi să opriți furturile din producție”. Este schimbat liderul de sindicat. Liderul următor începe criticile la adresa mea și amenințările grave.

Presa intervine. Apar articole pentru susținerea și apărarea mea.

În ședințe intervin oameni în favoarea mea, chiar lideri de tură, directori, sefi la cuptoare.

Un director nou, dar care mă cunoștea din școală, fusesem colegi:

– “Atenție mare, experiența lui Davidoni și moralitatea lui, nu o poți injecta la un om luat de pe trotuar. Avem nevoie de el !!!!!!!”.

Se punea problema sa-mi fie platite contractele. Venise decizia finala de la Curtea Suprema din Bucuresti ca in 48 de ore sa fiu platit. Prin interventiile liderului s-a tot redus suma, in realitate trebuia sa primesc 200.000 \$, dar s-a ajuns la 60 mil. lei ~ 60.000 \$.

O femeie, muncitoare cu vechime intervine in sedinta. “Știm cu totii cat de multe a facut Davidoni pentru productie, la el se apeleaza ori de cate ori apare ceva in sticla, daca este dreptul lui de ce sa nu fie platit”.

O lidera de tura si artist in sticla suflatoare Milos Maria: “Il cunosc pe Davidoni de la 10 ani, in casa lui intru ca si in casa mea, am crescut impreuna , iar copiii nostri cresc impreuna, in 35 de ani de serviciu stim ca doar la el am apelat cu totii, Craciunul si Pastele si duminicile el le-a facut pe langa cuptoare ca noi sa avem sticla buna in saptamana urmatoare, daca acest om pleaca, nu va mai veni inapoi, stim cate oferte are, el s-a sacrificat pentru noi, va spun eu, fara experienta lui ne vom opri”.

Am fost chemat personal in biroul liderului, fusesera dati afara toti cei care m-au ajutat, cu injuraturi si amenintari, la fel mi s-au adresat si mie, un dir. nou era acolo si tipa la specialistii care urmau sa fie dati afara din scolarie, sudura, etc, a venit randul meu sa fiu injurat: “Ba, tu de cand p-da mati esti inventator”. Fuseseram colegi cu totii in scoala si fabrica. Noul sef de la Cuptoare Schesan Mircea, era acolo, fiind si lider pe cuptoare intervine: Mai, voi sunteti batuti in cap, ce aveti cu omul asta, hai sa zicem de ceilalti specialisti ca unul bea, celalalt merge la sarbi, celalalt la unguri cu marfa, ca noi toti, sa facem un leu, dar de la acest om ce vreti, eu sunt toata ziua cu el pe fluxul tehnologic, nu noi toti mergem dupa el in noaptea de Pasti, in noaptea de anul nou sa vina la cuptoare pentru interventii. A fost vreodata vreun refuz din partea lui ? Voi nu sunteti normali. Omul asta nu bea ca ceilalti, ce dracu va trebuie de-l faceti in halul asta. Eu in locul lui mi-as baga piciorul in voi si as pleca la capatul lumii, dar el ne iubeste si ni s-a daruit cu toata fiinta lui de 35 de ani. Liderul cu o suita si cu dir. Pasare au plecat la Presedintele Romaniei, dl. Iliescu impotriva mea, descriu parte din ce mi-a relatat dl. dir. Pasare ca s-a discutat in biroul d-lui Iliescu:

Am fost descris cu oribilitati, la care dl. Iliescu:

– Aceste lucruri nu-i apartin lui Davidoni (dansul ma stia de la Editura Tehnica, eu publicam multe articole in Tehnica si Stiinta si Tehnica, instalatii eoliene, hidraulice, recuperatoare etc, in perioada 1980-1989, ne stiam personal dinainte de Revolutie). La cateva articole de mai mare complexitate tehnica, dl. dir. Iliescu a chemat comisia tehnica a redactiei, seful comisiei a facut afirmatia:

“Davidoni, daca esti varsator, stam de vorba daca nu, nu ne pierdem timpul”.

Dl. dir. Iliescu: “Din fericire este varsator, si un varsator autentic. Romania are nevoie de asemenea oameni, trebuie sa-i ajutam”.

Ma stiau cu totii de la alte redactii, dl. Mihaescu de la Tehnicum, eram bun prieten cu dl. Ion Tugui de la Magazinul.

Dl. Pres. Iliescu: “Vreau sa stiu daca are vreo inovatie sau inventie aplicata, in fabrica la voi?”

– Liderul: “Da, dar nu stiu de unde pana unde este efectul lor”

– Dl. Pres. Iliescu: “Dar, are vreun contract facut cu voi?”

– Liderul: “Are”

– Dl. pres. Iliescu: “Pai atunci de ce nu-l platiti, nu orice om poate face o inventie si sa o aplice si sa aibe si efect economic”.

In intreprindere grevele “spontane” continuau, iar fabrica consuma combustibil, iar productia lipsea.

Eu pana prin 1996 mi-am facut serviciul cu aceiasi ardoare ca si inainte de Revolutie, in speranta ca lucrurile se linistesc si incepe redresarea. Eu am avut curajul sa le spun in repetate randuri la multi muncitori care abuzau privind furturile si la sefii de sectie accesibili ca furturile masive sunt un mare pacat in fata lui Dumnezeu si intr-o zi se va ramane fara paine la copii.

Venisem dintr-o delegatie pe la ora 17, am intrat acasa, la copii sa las bagajul si sa merg in fabrica, ca de obicei pentru a vedea parametrii de la cuptoare si diagramele inregistrate. Cand am incercat sa plec in fabrica, sotia s-a pus cu spatele la usa, blocandu-mi iesirea din casa, hotarata.

Ea: Nu pleci, acum in fabrica, sticlarii au pornit si impotriva ta

Eu: Sticlarii?...cei pentru care m-am sacrificat atata.

Florica: Da, cineva a inceput, dar nu stiu cine. (Devenise ceva obisnuit, daca cineva scria pe pereti “Jos Petrescu, sef slai” a doua zi i se interzicea sa mai intre in fabrica. Era dat afara. Lumea din Tesa, anexe, mai mult stateau ascunsi sa nu prea fie vazuti prin fabrica pentru a nu deveni o asemenea tinta. Din 1700 muncitori, daca mai erau 500. Ceilalti au fost dati afara s-au au plecat ingroziti, in alte tari).

Eu am insistat sa merg in fabrica, dar sotia nu m-a lasat, iar Karina fiica mea cea mica, avea 9 ani, ma tineva strans de mana incandandu-se in plans imi zicea: “tati, te rog eu sa nu mergi acum in fabrica”. Timp de o ora nu am putut pleca, dar am prins un moment liber si in 3 minute am ajuns in curtea fabricii, unde erau circa 150 sticlari si purtatori. Am mers direct la ei, fara gram de frica, i-am intrebat pe rand, pe cei cu care comunicam mai bine: “Vreau sa stiu care dintre voi a fost manevrati, au ezitat la inceput sa-mi spuna, dar intreband pe rand 4-5 sticlari, mi-au spus ca un Sticlar Dorel care imi era si prieten si ruda dupa sotie, el nu era afara, era pe vestat la cuptor, am mers la el foarte nervos. Eu: “Mai, Dorel, ce te-a apucat, stii si tu ca fara sticla buna va ardeti pe maini degeaba si de 30 de ani eu va asigur acest lucru. Veti ramane fara salariu, ca astia acum ma vor da si pe mine afara si nu veti avea om sa va puna la punct cuptoarele”.

Dorel: “Ioane, nu eu am inceput,... a inceput, pastorul (strungarul) ca vrea sa-si puna copilul in locul tau”.

Fiul pastrorului era reparator de frigider, avea 19-20 de ani.

A doua zi dupa masa, secretara Montzy, sotia directorului Comercial Gherghely, trimite dupa mine sa ies urgent la ea afara. Se vedea de la o posta ca era complet distrusa, plangea efectiv.

Montzy: “Davidoni, urgent anunta presa, pe prietenii tai de la metrologie din Timisoara si Bucuresti sa faca ceva pentru tine, acum am terminat lista cu persoanele care te-au ajutat la inventii, secretara care ti le-a scris la masina pentru OSIM si tu, de manine nu mai puteti intra in fabrica. Pasare si Gherghely fara tine, vor pleca din fabrica, au zis ca fara tine in scurt timp se va opri fabrica. Fa ceva”.

Dir. Pasare m-a chemat seara la el acasa. Am discutat mai bine de 2 ore. Dir. Pasare: “Ioane incerc sa te ajut, dar nu sunt sigur, tu stii mai bine ca mine ce se petrece si a cui e mana. Noi am facut ce am putut, dar astia vor opri fabrica”. A doua zi a sosit presa, in fata la 2 ziaristi si operatori, liderul a recunoscut ca m-a amenintat grav si a continuat si in prezenta lor sa ma ameninte, la care ziaristul mai in varsta, 60-62 ani ii zice:

Dle lider: “Nici cu un animal nu mi-as permite sa vorbesc asa, dar cu un om atat de special, eu in locul lui v-as da in judecata pentru calomnii, injurii, persecutii si franarea progresului”. A aparut articolul in ziarul Realitatea Banateana.

Eu am fost transferat la alt serviciu – la atelierul electric, dar trebuia sa fiu mereu insotit, inclusiv la WC, adesea, cand eram singur in atelier (eram 2 persoane pe schimb) si aparea necesitatea sa merg la WC, urinam in sticla si o aruncam pe geam in niste spini de pe marginea fabricii spre padure.

Nu aveam voie sa intru la cuptoare, desi am fost pus intr-o zi sa matur in hala si sa duc niste blocuri refractare grele la marginea halei. Era un sef nou adus la cuptoare, ceilalti fusesera pensionati, mai cu voie, mai fara voie. Am fost vazut de persoana care de obicei asigura curatenia in hala, acesta a ramas incremenit, a venit la mine, il stiam de 30 de ani, el: dl Ioan, de ce ii lasi sa-si bata joc de tine, spunemi pe cine sa bat ca eu i-au ranga la ei. Stai te rog pe un scaun ca fac eu tot ce ti-a dat “asta” nou sa faci.

Eu: Victore nu trebuie sa batem pe nimeni, Dumnezeu are un plan cu mine. Trebuie sa am rabdare si sa ma supun.

Presa este chemata din nou la Tomesti, dar de data asta impotriva mea, dar aceeasi ziaristi de la acelasi ziar. Portarul ma cheama la el si-mi arata o masina incarcata cu pahare, plecand cu ei din fabrica. El mi-a zis: “Ioane, mi-o zis cineva sus pus ca astea sunt date ca sa te ponegreasca in presa. La toti le e frica ca nu se stie, maine al cui ii este randul”.

Intr-adevar, a doua zi a aparut un articol cu declaratii fictive impotriva mea date de persoane care imi erau prietene. Cu ziarul in mana am mers acasa la una din femei, in al treilea sat, ea era sotia unui sef care toata viata mi-a acordat ajutor si respect. Le-am aratat articolul. Ea: “Ioane, m-ar bate Dumnezeu daca asi putea sa spun de cineva asa ceva, dar de tine, nici nu mi-ar trece prin gand, cand stiu ca ani de zile am gravat in sectie cu mainile in apa rece pana ai facut tu instalatie pentru apa calda...”

Am plecat la Timisoara hotarat sa fac scandal cu toti din redactie si sa-mi i-au si avocatul cu mine. Declaratia fictiva a persoanei, in ziar descria faptul ca eu nu am facut nici o inventie in fabrica, ca nu aduc nici o valoare fabricii.

Pe podul Michelangelo din Timisoara, in drum spre redactia Realitatea, ma intalnesc cu un preot, nu-l cunosteam, l-am oprit si i-am spus in 2-3 minute situatia si ce vreau sa fac impotriva redactiei. Spunandu-i si situatia mea spirituala, de care s-a bucurat.

Preotul: “Frate, considera aceste lucruri ca un martiriu, este martiriul dvs. ca inventator. Dumnezeu va va ocroti”.

Era preotul de la biserica studenteasca.

In scurt timp redactia a fost desfiintata pentru totdeauna, ambii ziaristi au fost dati afara, cel tanar, a venit la mine acasa la Tomestica prieten spunandu-mi printre altele: “Cum ati putut lucra intr-o asemenea mafie si intre indivizi asa periculosi, au avut forta sa ne dea afara din servicii pentru ca am increcat sa va ajutam, sunt mai periculosi ca cei din Timisoara, am scris si alte articole mai dure despre personalitati mari, dar nu am avut asa probleme”.

In fabrica sticla era tot timpul murdara, pierderile de rproductie erau foarte mari, dir. Pasare plecase definitiv din fabrica. Era bolnav. Eu la fel am facut o fibrilatie atriala care m-a tinut 12 ore la pat in spitalul Faget, dar mi-am revenit repede si am venit din nou la servicii. Aveam 3 copii de hranit, 2 erau la scoala si facultate la Timisoara si cea mica la Tomesti, iar salariul era de 400-500.000 lei (50 DM – 25\$) ca sa asigur cele necesare copiilor munceam mult dupa orele de servicii. Intr-o zi a venit la mine acasa preotul comunei si un maistru dl. Ioanes de la cuptoare, maistru era pensionat, si era in consiliu bisericesc, sa ma convinga sa fac ceva pentru fabrica pentru indreptarea sticlei.

Pr. Grecu Vasile, care era gravor de profesie si lucrase 5-10 ani in sticlaria.

Preotul: “Ioane, fa ceva, ca oamenii nu-si i-au salariile, sticla are numai material refractar in ea, striuri, nu le ramane nici un pahar la bietii oameni. Fabrica se va inchide si vor pleca tinerii peste hotare, iar aici va ramane o colonie de pensionari, toata lumea stie ca esti singurul om care stie ce trbuie facut la cuptoare, ai fost chemat la atatea fabrici din tara sa redresezi sticla, la Tg. Jiu, Bucuresti, Buzau, Tg. Mures. Fa ceva si pentru copiii nostrii.”

Eu: Dle parinte, priveste ce act mi-au dat, sub presiunea sindicatelor, ca nu mai au nevoie de inventiile mele si ca orice demers al meu in acest sens va duce la masuri drastice impotriva mea. Pot ajuta sigur fabrica dar numai daca vine directorul nou la mine, liderul de sindicat nu-mi va da voie sa fac ceva. Acum practic stau cu colegii in atelier, insotit, nu pot merge nici la poarta de unul singur. Mai am 3-4 luni pana la pensie si mai indur umilinta asta un pic.

Era de sarbatorile de iarna 1998. Eu in baza actului de la curtea Suprema, promisem o parte din recompensa cuvenita, dar in produse respectiv 1 vagon de pahare (11.000 buc) si dir. vazand ca accept aceasta rezolvare mi-a dat si automobilul conducerii, un Ford automatic de 2300 cm3, asta a fost in 1986. Am acceptat acest lucru pentru a ajuta conducerea care era amenintata si ea de liderul sindical de atunci. In noaptea de anul nou 1998-1999, eram de servicii si pe la ora 22 a venit

dir. Lazarescu in atelierul electric, la mine, mai eram acolo pompierii de schimb, fochistii de la cazanele de pacura, mecanicul de tura.

Dir. Lazarescu: “Dl Ion, avem nevoie de ajutorul lui dumneata, stii ca noi suntem si neamuri de pe 3 parti, v a rugam sa ne ajutati cu sticla, altfel ne inchidem, nu mai putem plati combustibilul si nici salariile la oameni, suntem in intarziere cu luni de zile”.

Eu: Dle. Lazarescu, va ajut, nu vreau nimic in schimb, o fac pentru oameni, dar sa nu stie liderul de sindicat, stiti amenintarile la adresa mea, cu sugrumarea, si alte si ale oribilitati. Imi aduceti 2 coli de hartie si va trec intregul proces de reglare a cuptoarelor pentru momentul acesta de conditii meteorologice.

Dansul a plecat la birou dupa hartie. Colegii: “Ioane sa nu faci asta ca maine vei fi dat afara din servicii de sindicat”

Eu: Cu acest risc, o fac, pentru oameni.

Am dat detaliile necesare, productia s-a dublat in 2-3 zile.

Unul din politisti, ma intalneste pe strada, aflase de la director ca i-am ajutat, politistul imi era consatean si copilarisem cu el.

Politistul: Ioane, productia s-a dublat, s-a ajuns la 750 mil/zi de la 300 mil/zi, nimeni in locul tau nu ar fi facut-o dar astia te vor da afara si mai ai doar 2-3 luni pana la pensie. (Pensionarea la noi era 50 ani, fiind grupa I).

M-am intalnit cu dir. Lazarescu la vreo 3-4 zile.

Eu: Dle. Director, ma bucur enorm ca am putu sa va ajut

Dir. Lazarescu: A nu, nu, noi am facut ce stiam la cuptoare ca nu suntem de o zi, doua in fabrica, lucrurile astea le stim si noi.

Eu: Dle. Director, ce v-am dat, trebuie 1-2 ori pe luna efectuat functie de parametrii de afara si de la cuptoare.

Toti se jucau cu nervii mei. A sosit ziua pensionarii si am plecat la Bucuresti, unde am lucrat in 2 Programe Guvernamentale pe inventiile mele, eolian si schimbatoare de caldura.

Inainte cu o luna de pensionare aveam salarul de 500.000 lei ~25\$, ca fost specialist si 33 ani de vechime neintrerupta. Pensia era de 2.000.000 lei, de 4 ori salarul, iar la Bucuresti, din programul Mener luam 4.000.000 lei si din Programul INVENT – 5.800.000 lei, ~400\$. Dupa un an, am aflat ca fabrica de sticlaria din Tomesti s-a oprit, am lasat totul si am venit la Tomesti. Dir. economic Pragay Attila, fiul fostului Contabil sef Pragay, a aflat ca am venit in Tomesti, a trimis dupa mine, era de Sf. Ioan 2000, am mers la birou, dansul era marcat.

Eu: dle director, ce s-a intamplat de a fost oprita Fabrica

Dir: Davidoni, nu am mai avut un Davidoni care sa redreseze sticla, in ultimele 3 luni am facut 9 mld. lei pierderi.

Eu: Dar v-am lasat telefonul meu din Bucuresti, de asemeni i-am lasat o parte din procesul de reglare, dlui Lazarescu.

Dir: stiu, dar nu am avut voie sa te sunam, “prietenul tau” liderul de sindicat ne-a interzis sa te sunam.

Eu: dle director nu va necajiti, o pornim noi din nou, numai sa treaca moda si vremea sindicatelor.

Eu am lucrat in continuare la Bucuresti, participam la diverse Targuri de Inventica, obtinusem mai multe medalii de aur, argint si bronz, iar inventiile curgeau si depunerile la OSIM la fel.

Am aflat ca dir. Pasare a decedat la cateva luni dupa oprirea fabricii, dir. Ladar de asemeni a decedat. Venisem la Tomesti si ma intalnesc cu dir. Schweller, care de la noi a plecat la Fabrica de sticlaria Bistrita, dar era nasul dir. Seculici si mai trecea sa-i vada. Era si dansul la pensie.

Dl. Schweller: “Davidoni si Bistrita s-a oprit, s-a dus totul si in familie, copiii mi-au plecat in Germania, sotia la fel, am ramas singur, mai am maxim 2 luni de trait, am facut cancer la plamani”. Intr-adevar, am aflat ca in scurt timp a decedat.

Eu am lucrat in cercetare, in continuare, dar in paralel ma ocupam si de contracte publicitare, sa pot sa-mi ajut copiii, toti 3 erau in Timisoara la Facultate si Karina la liceu.

Ciprian era foarte mobil, cu preocupari comerciale, era angajat la un mare magazin de antichitati ca si contabil, aici cunoaste multe personalitati printre care si pe dl. Bruno Geovani, fratele presedintelui Casei de Venetia, dl. Bruno Tadeu. Ma imprietenesc cu ei, in speranta ca putem face o productie ampla la Tomesti. Dl. Bruno Tadeu avea o sectie undeva pe langa Curtea de Arges si bineinteles la Murano. Merg la Tomesti cu dl. Bruno Tadeu cu un translator, prof. Gherghiu, era intr-o duminica, il chem pe directorul nou, si pe primarul de atunci, mergem in fabrica. Dlui Bruno Tadeu ii trebuiau 20 t/zi de brate din sticla pentru candelabre, era exact capacitatea Tomestiului.

Intram in hala, asta la circa 2 ani de la oprirea ei, eu eram blocat din ce mai ramasese, nu mai era nici un cuptor de recoacere, 3 vane de ~100 tone de materiale fiecare nu mai erau, prin hala mai erau resturi de caramizi refractare. Directorul explica ca: aici putem monta o vana, aici o recoacere, etc.

Vizita a durat ~ o jumatate de ora, timp in care dl Bruno isi tinea mainile la spate framantandu-le, iar eu eram fara grai. Tipul era de o tinuta impecabila, desi avea ~ 70 de ani era drept ca o raza de lumina, un mers elegant si o voce baritonala. La terminarea vizitei a scos si el primul cuvnt. Dl. Bruno: “Domnilor, eu am vizitat Normandia, acolo au picat peste 2 milioane tone de bombe, dar a mai ramas ceva, aici nu a mai ramas nimic. Davidoni, gaseste-mi o alta fabrica care in 30 de zile sa poata sa porneasca aceasta comanda”. Am mers la Tg. Jiu, dar erau si aoclo probleme. S-a pierdut o comanda ferma.

Tomestiul, dupa 200 ani de functionare a ramas istorie... in scara mea de bloc, majoritatea familiilor am avut 3 copii, este familie care are 3 copii plecati in Spania la munca, si-au luat case

acolo pe 35 de ani rate. Vor avea 70 de ani cand termina ratele. In Tomesti, multi din cei care au strigat “Jos Pasare, Jos Petrescu, Jos Davidoni”, imi sunt pacienti si ii ajut cu ce pot.

Au fost manevrati atunci, iar acum sufera.